

می دانم که عصبانی ام!

پسر کوچولو کلاس اول است.
امروز در مدرسه خیلی بازی کرد.
خسته شد.
ظهر که شد به خانه برگشت.
خیلی گرسنه اش بود.

یواش گفت: «سلام!»
دلش غذا می خواست، اما غذا هنوز حاضر
نبود.
پسر کوچولو داد کشید: «من غذای خواهم.»
احساس کرد عصبانی شده. مامان آمد.
گفت: «من صدای بلندی شنیدم که خیلی
عصبانی بود!»

پسرک گفت: «من بودم!»
مامان کنار پسرک نشست و گفت:
«عصبانی هستی یا گرسنه؟»
پسر کوچولو با صدای آرام تری
گفت: «هر دو!»

مامان گفت: «آهان فهمیدم! من هم وقتی
از مدرسه برمی‌گشتم خیلی گرسنه‌ام بود!»
پسرک گفت: تو هم داد می‌زدی؟
مامان خندید و گفت: «بعضی وقت‌ها!
اما با داد زدن که سیر نمی‌شدم!»

پسرک گفت: «اما من الان خیلی گرسنه و کمی
هم عصبانی، چون غذا آماده نیست!»
مامان گفت: «پس بقیه‌اش را بعداً می‌گوییم!»
پسرک گفت: «نه، الان بگو مامان!»
مامان با خنده گفت: «من اول چند تا نفس عمیق
می‌کشیدم! این طوری: آآآآه!»

مامان و پسرک از ته دل نفس کشیدند.
بعد مامان گفت: «خب! حالا بیا
سفره را با هم آماده کنیم.
تو هم کمک می‌کنی؟»
پسرک گفت: «اووووم!»
من می‌توانم بشقاب‌ها را بیاورم!
مامان لبخند زد و گفت: «قبوله!»

